

В ДЪЛБИНИТЕ

ДЖУД УОТСЪН

ЕГМОНТ

На гоброволците от Хаї Струїт

Д.У.

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The 39 CLUES – In Too Deep*

Copyright © 2009 by Scholastic Inc.

All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

SCHOLASTIC, THE 39 CLUES, and associated logos are trademarks
and/or registered trademarks of Scholastic Inc.

Book design and illustration by SJI Associates, Inc.

Превод Емилия Л. Масларова

Превод на стиховете в Глава 24 Владимир Молев

Редактор Златина Сакалова

Коректор Танка Симеонова

Използваният откъс от „Отело“ е от изданието на „Народна култура“ от 1983 г.,
Уилям Шекспир, *Избрани трагедии* в превод на Валери Петров.

Издава „Егмонт България“

1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в Китай, 2010

ISBN 978-954-27-0376-1

ГЛАВА 1

Ушите на Ейми Кахил се изпълниха със звука на бликнала вода. Затвореше ли очи, тя си представяше, че стои под красив тропически водопад. За съжаление се криеше в една тоалетна на летището.

Както се беше затворила в кабинката, Ейми присви крака и закрепил върху коленете си раницата. Някой пускаше водата в тоалетните и крановете на мивките, влачеше забързано куфари на колелца. Летището в Сидни, Австралия, беше оживено.

И това беше чудесно. Беше добро прикритие. Какво по-добро скривалище от една тоалетна, ако искаш да заблудиш преследвачите си. Стига да нямаш нищо против да седиш свит върху тоалетната чиния цели петнайсет минути.

Да заблудиш преследвачите си. Само допреди няколко седмици това щеше да означава Ейми да не дава на малкия си брат Дан да ѝ чете дневника. А сега преследването беше съвсем истинско. Прекалено истинско за едно четиринайсетгодишно момиче.

Ейми надзърна над кабината. Преди малко в тоалетната бяха влезли група тръгнащи на екскурзия тийнейджъри, които си миеха ръцете и се решеха пред огледалото, като

дърдореха на френски. Екскурзовогката извика:

– *Allons-y!*

Без да спират да говорят и да се смеят, те затеглиха към изхода куфарите на колелца.

Ейми само това и чакаше. Тя се измъкна от кабинката. Усмихна се на една красива млада французойка и се сля с групата. През вратата влизаха и излизаха жени и в туристическата група се вля австралийка заедно с четирите си дъщери. Докато всички излизаха, Ейми се пхна в средата на гъмжилото.

Внимаваше да стои така, че туристическата група да я прикрива от изхода отсреща. Веднага щом туристите се насочиха към лентата с багажа, Ейми се шумгуна в едно кафене. Оглежда коридора, за да види дали има някой, когото познава... или подозрителен непознат.

Всичко си изглеждаше нормално. Единственият проблем беше, че невинаги беше хубаво нещата да изглеждат нормално. Ами ако някъде тук дебнеше нова опасност?

Например японското семейство със страхотните маратонки. Или момчето американче и сестра му с еднакви фланелки и с раници на гърба? Жената на средна възраст, която дъвчеше кифла, майката с детската количка, мъжът, спрял да проведе разговор по мобилния си телефон?

Всеки от тях можеше да преследва Ейми и брат ѝ Дан. Всеки можеше да е от рода *Кахил*. На нея и през ум не ѝ беше минавало, че ще изтръпва само като чуе фамилното си име.

Откакто беше огласено завещанието на баба ѝ, собствените ѝ роднини я преследваха от континент на континент. Баба ѝ Грейс Кахил беше отпредила преизви-

¹ *Да тръгваме (фр.). – Б. пр.*

кателство към всички кланове в рога Кахил – да се включат в търсенето на трийсет и деветте ключа към загадката и да се превърнат в най-могъщите хора на земята... или да си приберат сумата от по един милион долара. Ейми и Дан бяха избрали напреварата. Не че имаха нещо против да вземат по един милион. Но знаеха, че баба им иска да победят.

Нямаха представа в какво се забъркват.

Понякога Ейми се питаше кое е най-страшното, което ѝ се бе случило по време на търсенето на ключовете. Може би това, че беше погребана жива, че за малко влакът в метрото да я направи на пихтия и че беше заключена в гробница с мумия. Беше изживяла всичко това... и беше оцеляла. Или най-страшното може би беше, че подозираше всички на планетата. Ейми и Дан се бяха убедили на собствен гръб, че всеки наоколо можеше да е информатор.

Дали това щеше да продължи до края на живота ѝ? Дали щеше да ѝ се налага непрекъснато да се озърта? Дан щеше да ѝ каже да не го взема толкова присърце. Брат ѝ беше три години по-малък от нея, но понякога Ейми имаше нужда той да я сваля на земята. Тя забърза.

Бяха се уговорили да се срещнат на автобусната спирката. Веднага щом самолетът от Москва кацна, тримата с Дан и гувернантката им Нели Гомес се бяха разделили. Решиха да не бързат да се качват на такси и да се пръснат из летището, за да се изплъзнат, в случай че някой ги следи.

Бяха поели съвсем импулсивно към Сигни. В Русия бяха научили, че майка им и баща им са пътували с фалшиви австралийски паспорти. Докато вървеше по оживения коридор, Ейми си спомни за снимката на родителите си, която им беше пратила Наталия от клана Лусиан. Ту тя я

беше подавала на Дан, ту той – на нея, защото и двамата искаха да я разгледат добре. Майка им и баща им бяха загинали при пожар в семейната къща, в който бяха унищожени и всички техни снимки.

От мига, в който в Русия Ейми беше видяла снимката, в съзнанието ѝ постоянно изникваха откъслечни спомени. Най-неочаквано тя се сецаше за разни смешни неща, например как в четвъртък бяха „вечеряли закуска“ и как майка им винаги носеше в дамската си чанта цветни флумастери, с които двамата с Дан да рисуват по хартиените покривки в заведенията. Как веднъж си бяха направили накити от алуминиево фолио... и бяха отишли с короните в магазина. Ейми почти беше забравила колко забавна беше майка им.

Преди повече от осем години родителите им бяха идвали на това летище. Бяха минали по тези коридори. *Мамо, татко... какво сте правили тук?*

Те с Дан може би се бяха отклонили. Нищо чудно по време на това пътуване да не откриеха ключ към загажката. Нямаха никакви доказателства. Но още в мига, когато бяха зърнали онези паспорти, и двамата разбраха накъде ще тръгнат. Дори не им се наложи да го обсъждат.

Единственият човек, когото познаваха в Австралия, беше един братовчед на баща им на име Шепард Трент. Беше израсъл заедно с баща им и затова те открай време му казваха „чичо“. Знаеха, че живее в Сидни. Беше изключено майка им и баща им да са идвали тук и да не са се видели с него. Вероятно бяха отишли първо при чичо Шеп.

Единственият проблем беше, че Ейми и Дан и досега не бяха успели да се свържат с него. Телефонът му беше изключен. Нели беше намерила в интернет един адрес, но те нямаха представа дали чичо Шеп още живее там.

Ейми се запъти към мястото на срещата. Вече бяха решили, че е за предпочитане да се придвижат с градския транспорт, а не с такси. Ако Внимаваха да не бият на очи, щяха да се слоят с тълпите туристи.

– Намери някое кенгуру за това сладурче, човече!

Ейми се намръщи, щом силният австралийски акцент я удари в ушите. После трепна – беше видяла Дан, издокаран в австралийска шапка с широка периферия, прихваната под брадата, и с яке за сафари. Около врата си беше омотал гумена змия.

– Нали уж се разбрахме да не бием на очи? – изсъска тя, след което грабна шапката от главата му и я напъха в страничния джоб на раницата си.

– А какво според теб мога да правя в магазина на летището? – попита брат ѝ. – Все трябваше да купя *нешцо*. Знаеш ли, че в Австралия има повече смъртоносни гадинки от което и да е друго място по света? Виж тази змия, казва се тайпан. Отровата ѝ може да убие две хиляди овце. Или май беше двеста. При всички положения, ухапе ли те толкова сладурче, трябва незабавно да те откарат със самолет до някоя болница и да ти бият противоотрова, иначе си умираш намясто от ужасна смърт. – За да ѝ покаже, Дан стисна змията и ококорен, започна да издава звуци, все едно се задушаваша. – Хррр – извика той.

– Ето ви и вас, съвсем навреме. Какво чудо – каза Нели, след като дойде при тях. Изобщо не обърна внимание на изскочилите очи и червеното лице на Дан и на странните звуци, които той издаваше. – Тук вече ми харесва, а на вас? Току-що похапнах *страшно* вкусни пастички – съобщи тя, като облиза шоколада по пръстите си. – Донатите изобщо не могат да се мерят с тях.

Последната вечер в Москва Нели се беше подстригала с ножичките за нокти. Сега по главата ѝ като удивителни знаци стърчаха гарвановочерни и платиненоруси кичури. Тя прокара през тях пръсти и те щръкнаха още повече.

Дан се свлече на пода и единият му крак затрепери.

– Купих картички – продължи Нели, като прекрачи Дан, за да ги покаже на Ейми. – Австралия е невероятна. Дано ни остане време да отскочим до плажа.

Дан скочи на крака.

– Синьопръстенест октопод! – извика той. – *Моментална смърт!*

– Има автобус, който ще ни откара в центъра на Сидни – продължи Нели, като разгърна картата. – Там ще се прекачим на друг и ще отидем с него у чичо Ви. Мисля, че така е най-добре. Очертала съм маршрута.

– Страхотно! – отвърна Ейми.

– Ако не внимаваш, може да те умъртви и птицеводка – допълни Дан. – Ужасно място.

Излязоха на яркото австралийско слънце и се наредиха на опашката за автобуса. След сивите облаци в Русия бяха ободрени от лекия ветрец и синьото небе.

Нели доближи до лицето си клетката със Салагин и му измърка.

– Здравсти, приятелче – каза му тя с австралийски акцент. – Скоро ще си похапнеш червен луциан, обещавам.

В отговор Салагин също измърка и точно тогава автобусът спря със скърцащи спирачки. Възрастната жена пред тях се стресна от писъка на котарака. Тя се обърна.

– Какво е това, миличка? Някаква екзотична австралийска птица ли?

Старицата се взря с късогледни очи в клетката, докато

търсеше в дамската си чанта хартиена къричка.

– Най-обикновен котарак – рече Ейми така, сякаш се извиняваше. – Предполагам, че е глаген.

– Ооо, обичам котета.

Туристите на опашката се придвижиха напред и жената придърпа след себе си куфара на колелца. Ейми прошепна на Дан:

– Дано чичо Шеп още да е на този адрес. Иначе не знам как ще го намерим.

– Ще обикаляме магазините за сърфисти – отвърна Дан. – Там все някога ще го открием.

Шеп беше запален сърфист. Бяха го виждали като малки, но Ейми го помнеше съвсем смътно, а Дан нямаше никакви спомени от него. Преди седем години чичо Шеп не беше успял да гоиде на погребението на майка им и баща им. Но сред колекциите на Дан в Бостън имаше купчинка пощенски картички, които Шеп им беше пращал през годините от места като Бали и Оаху. Отпред винаги имаше голяма вълна.

Качиха се на автобуса и напъхаха раниците под седалките. След като потеглиха, възрастната жена с червения куфар отвори зад тях карта. Картата започна да удря леко Ейми по тила.

– Ох, извинявай, миличка – каза жената. – Току-що те ударих със Сините планини.

– Не се притеснявайте – отговори Ейми. – Нищо ми няма.

– Американци! Така си и знаех! Дружелюбно настроени. Веднъж ходих в Канзас Сити. Страхотно барбекю. Вие да не сте случайно от Канзас? Не? Жалко.

Жената започна да си мърмори, докато разглеждаше

картата. От време на време тя отново удряше по тила Ейми, но момичето не обръщаше внимание.

Когато автобусът навлезе в центъра на Сигни, се озоваха напред вихрушката на градското движение и запоскачаха по паважа. В сравнение с Москва промяната беше изумителна. Хората навън крачеха напето, с атлетична походка, бяха облечени в ярки летни дрехи, смееха се и си говореха със своите спътници. Всички в Сигни изглеждаха щастливи, в цветущо здраве.

– Нищо чудно, че наричат града Оз – заяви Дан. – Като в сън сме.

Нели не сваляше очи от картата и от спирките. Ейми се взираше в табелите.

– Шеп не живееше ли в квартал Дарлингхърст? – попита тя.

– А, без тия, няма да ме наричаш „дарлинг“ – тросна се Дан. – Никога. Абсолютно правило!

– Дарлингхърст е квартал в Сигни, глупчо такъв – обясни сестра му.

– Може да ми викаш „глупчо“. Но „дарлинг“ – не.

Автобусът спря на една от спирките и приятелски настроената жена отзад се изправи. Махна им, после сгъна картата и затегли куфара.

– Чао! Приятно пътуване!

– На вас също – отвърна Ейми на поздравя с ръка.

Вратите изсъскаха и се затвориха. Нели отново се взря в картата.

– Наближаваме Кръглия кей. Още само две спирки и се прекачваме.

Ейми се нагвеси да погледне картата. Нещо ѝ се стори различно. Тя не усети познатата тежест...

– Огърлицата на Грейс! – Отмаляла, тя вдигна бързо ръце към врата си. – Изгубила съм я!

– Сигурна ли си? – попита Нели и погледна седалката.

Ейми не можеше да отговори. На гърлото ѝ беше засегнала огромна буца, тя едва се сдържаше да не се разплаче. Огърлицата не беше каква да е. Грейс я беше обичала много. Докоснеше ли я, Ейми усещаше отново обогрительното присъствие на баба си и се чувстваше свързана с нейната смелост.

Автобусът завви, а Ейми продължи да опипва трескаво пода.

– Няма я тук!

– Кога за последно помниш, че е била на врата ти? – попита Нели.

– Докато чакахме автобуса – отвърна момичето, след като мисли дълго. – Пъхнах я под фланелката.

– Не си я изгубила – заяви Нели. – Откраднали са ти я. Онази старица!

– Не може да бъде! Тя беше много мила. Все ме удряше с картата по главата и се извиняваше...

Ейми зяпна изумена. Нели кимна.

– Точно така. За да отклони Вниманието ти.

Дан започна да натиска бутоната върху страничната облегалка.

– Идвайте. Дайте да я наричаме отзад оная гребна бабка.